

בעניין:

1. _____ ערה, ת"ז _____
תושב השטחים הכבושים
2. _____ Salameh, דרכון ירדן מס' _____
3. _____ אבו ערה, ת"ז _____ (קטינה, ילידת 24.7.2001)
תושבת השטחים הכבושים
4. _____ אבו ערה, ת"ז _____ (קטינה, ילידת 9.11.2003)
תושבת השטחים הכבושים
5. _____ אבו ערה, ת"ז _____ (קטין, יליד 3.7.2008)
תושב השטחים הכבושים
6. _____ אבו ערה, ת"ז _____ (קטין, יליד 23.11.2010)
תושב השטחים הכבושים
7. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר –
ע"ר מס' 580163517**

ע"י ב"כ עוה"ד תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או נאסר עודה (מ"ר 68398) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או אהרון מיילס קורמן (מ"ר 78484)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **מדינת ישראל**
2. **המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית**

ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466590; פקס: 02-6467011

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם:

- א. מדוע לא יינתן אישורם המוקדם למתן תושבות קבע בשטחים הכבושים לעותרת 2;
- ב. מדוע לא יחדלו ממדיניותם על פיה הם נותנים את אישורם המוקדם לבקשות לאיחוד משפחות בשטחים הכבושים רק במקרים חריגים ובהתקיים נסיבות הומניטאריות מיוחדות;

ג. מדוע לא יקיימו תיעוד ראוי של הבקשות לאיחוד משפחות המוגשות להם ושל הטיפול בהן.

עתירה זו היא אחת מסדרת עתירות בעניינם של פלסטינים תושבי השטחים הכבושים הנשואים לאזרחי מדינות אחרות, שהגישו בקשות להסדרת המעמד של בני הזוג שלהם כתושבי קבע בשטחים, ובקשותיהם הועברו מהרשות הפלסטינית למשיבים לפני שנים ולא נענו על ידי המשיבים עד היום.

בקשה למתן צו ביניים

בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא מלפניו צו ביניים האוסר על נקיטת צעדי אכיפה והרחקה מהגדה המערבית כנגד העותרת 2 עד לאישור הבקשה להסדרת מעמדה או עד להכרעה בעתירה, לפי המוקדם. כפי שיפורט להלן, העותרת 2 נשואה לעותר 1, תושב השטחים, מזה כ-18 שנה והיא מתגוררת עמו בגדה המערבית מאז נישואיהם. העותרים 1 ו-2 הם הורים לארבעה ילדים קטינים, העותרים 3-6.

העותר 1 הגיש בקשה להסדרת מעמדה של העותרת 2 בשטחים, והבקשה הועברה מהרשות הפלסטינית למשיבים בשנת 2014, אך עד היום המשיבים לא טיפלו בבקשה, וכיום הם טוענים שהבקשה מעולם לא הועברה לידיהם, ושלפי הסכם הביניים, אין להם כל אחריות על היעדר הטיפול בבקשה שלא הועברה להם.

כמפורט בעתירה, המשיבים אינם מקיימים תיעוד סביר של הבקשות לאיחוד משפחות המועברות לידיהם, ולכן טענתם כי הבקשה לא הועברה לידיהם אינה משכנעת. הדרישה להעברת הבקשות לידי המשיבים באמצעות הרשות הפלסטינית אינה קבועה בהסכם הביניים, אלא בנהלי המשיבים בלבד, ולכן המשיבים אינם יכולים להתנער מאחריותם כלפי מי שהגיש בקשה לפי נהליהם, בטענה שעליו להפנות את טענותיו לרשות הפלסטינית. על המשיבים לטפל בבקשה להסדרת מעמדה של העותרת 2 ולתת לה את אישורם המוקדם.

כידוע, השיקולים הרלוונטיים לבחינת בקשה לצו ביניים הם מאזן הנוחות בין הצדדים וסיכויי ההליך, ובין התנאים מתקיים יחס של מקבילית כוחות (בר"ם 130/17 גול נ' המפקחת על שוק ההון, הביטוח והחיסכון (פורסם בנבו, 14.2.2017)).

באשר למאזן הנוחות, לעותרים 1 ו-2 ולילדיהם הקטינים, העותרים 3-6, ייגרם נזק חמור ובלתי הפיך אם העותרת 2 תורחק מהגדה המערבית. על פי נהלי המשיבים ("נוהל כניסת זרים לשטחי איו"ש" ו"נוהל הנפקת רישיונות ביקור זרים ברשות הפלסטי"), אזרחי ירדן אינם יכולים לקבל רישיונות ביקור בגדה המערבית מכוח הקשר הזוגי שלהם עם תושב הגדה. יינתנו להם רישיונות ביקור רק במקרים הומניטאריים וחריגים. אם כן, אם העותרת 2 תורחק מהגדה המערבית, היא לא תוכל לשוב לביתה והיא תופרד ממשפחתה לתקופה בלתי מוגבלת. מנגד, למשיבים לא ייגרם נזק אם העותרת 2 תישאר בחיק משפחתה, בגדה המערבית, עד שעניינה יבוא על פתרונו.

באשר לסיכויי העתירה, העתירה מתייחסת הן לעניינם הפרטני של העותרים והן להתנהלותם הכללית של המשיבים, שבאה לידי ביטוי בעניינם של העותרים. התנהלות זו כוללת היעדר תיעוד סביר של בקשות לאיחוד משפחות המועברות למשיבים, התנערות של המשיבים מבקשות לאיחוד משפחות המוגשות לפי נהליהם, ומדיניות מוצהרת של סירוב גורף לבקשות לאיחוד משפחות, למעט במקרים נדירים. בעתירה מובהר כי התנהלות זו של המשיבים עומדת בניגוד ברור לדין הבינלאומי, לפסיקה הישראלית ולהסכם הביניים הישראלי-פלסטיני, שעוגן בחקיקה הפנימית הצבאית החלה בשטחים הכבושים. על כן, העותרים סבורים שדין העתירה להתקבל ושהסיכוי להכרעה חיובית בעתירה גבוה. משכך, שני השיקולים הרלוונטיים לבקשות לצווי ביניים נוטים לטובת העותרים, ומן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה.

הצדדים לעתירה

1. **העותר 1** (להלן: **העותר**) הוא תושב השטחים הכבושים הנשוי ל**עותרת 2** (להלן: **העותרת**). **העותרים 3-6** הם ילדיהם הקטינים של העותר והעותרת. כל הילדים נולדו בגדה המערבית ורשומים במרשם האוכלוסין הפלסטיני.
2. **העותרת 7** היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם של פלסטינים בשטחים הכבושים.
3. **המשיבה 1** מחזיקה באזור הגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה שנים רבות, ונושאת בחובות הנגזרות מכך.
4. **המשיב 2** מנהל את השלטון הצבאי המתקיים באזור הגדה המערבית, בשם המשיבה 1.

רקע עובדתי

עניינם הפרטני של העותרים

5. העותר, יליד 1975, תושב השטחים, והעותרת, ילידת 1981, אזרחית ירדן, הם בני זוג נשואים (להלן: **העותרים**). חוזה הנישואין בין העותרים נחתם בירדן בשנת 1998 ואושר על ידי בית הדין השרעי בטובאס שבגדה המערבית. החתונה נערכה בשנת 2000.
העתק תעודת הזהות של העותר מצורף ומסומן **ע/1**;
העתק הדרכון של העותרת מצורף ומסומן **ע/2**;
העתק חוזה הנישואין של בני הזוג מצורף ומסומן **ע/3**.
6. מאז נישואיהם, מזה כ-18 שנה, העותרים מתגוררים יחד בגדה המערבית, בעקאבה שבנפת ג'נין. העותר עובד כפועל במפעל בטון בג'נין והעותרת עקרת בית.
7. במהלך השנים נולדו לעותרים ארבעה ילדים: ועד, ילידת 2001; סארה, ילידת 2003; נאצר, יליד 2008 ואנס, יליד 2010. כל הילדים נולדו בגדה המערבית ונרשמו במרשם האוכלוסין הפלסטיני.
8. העותרת הגיעה לגדה המערבית מירדן בשנת 2000, על מנת לגור עם בעלה, העותר. כניסתה לגדה המערבית הוסדרה באמצעות רישיון ביקור מסוג "בן/בת זוג", שאושר על ידי משרד התיאום והקישור בג'נין.
העתק רישיון הביקור של העותרת מצורף ומסומן **ע/4**.
9. המשיבים הקפידו את הטיפול ברישיונות ביקור ובבקשות לאיחוד משפחות בחודש ספטמבר של שנת 2000, ובשנת 2008, במענה לעתירה בעניין (בג"ץ 3170/07 **דויקאת נ' מדינת ישראל**, להלן: **בג"ץ דויקאת**), הם הודיעו על הסכמתם לקבל לידיהם 50,000 בקשות לאיחוד משפחות, שייבדקו על ידיהם, במה שהוגדר על ידיהם כמחווה מדינית כלפי יו"ר הרשות הפלסטינית.
10. בחודש ינואר 2008 הגיש העותר למשרד לעניינים אזרחיים ברשות הפלסטינית בקשה להסדרת מעמדה של העותרת כתושבת קבע, במסגרת איחוד משפחות.
העתק הקבלה על הגשת הבקשה לאיחוד משפחות, ותרגומה, מצורף ומסומן **ע/5**.

11. העותרים פנו לרשויות הפלסטיניות מספר פעמים בעניין בקשתם, והם הונחו לחכות, בתקווה שבקשתם תאושר לבסוף במסגרת המחווה.

12. בשנת 2012 פנו העותרים לוועדה לעניינים אזרחיים ברמאללה בעניין בקשתם. לאחר בדיקה, התברר שבקשתם הוגדרה כחסרת מסמכים, כיוון שהעתק רישיון הביקור של העותרת אבד. העותר המציא העתק מרישיון הביקור של העותרת.

13. על פי אישור המשרד לעניינים אזרחיים ברשות הפלסטינית מיום 12.8.2018, הבקשה להסדרת מעמדה של העותרת מכוח איחוד משפחות הוגשה למשרד לעניינים אזרחיים וניתן לה המספר W/61348; הבקשה הועברה מהמשרד לעניינים אזרחיים לצד הישראלי בשנת 2014; ועד למועד כתיבת האישור, לא התקבלה תשובה מהצד הישראלי לגבי הבקשה.

העתק אישורו של המשרד לעניינים אזרחיים על העברת הבקשה של העותרים לצד הישראלי, ותרגומו, מצורפים ומסומנים ע/6.

14. ביום 26.7.2018 פנה המוקד להגנת הפרט לקצין פניות הציבור אצל מתאם פעולות הממשלה בשטחים בעניינם של העותרים וביקש כי תאושר הבקשה שלהם לאיחוד משפחות, וכי תונהג בדחיפות מדיניות לפיה קשר זוגי מהווה קריטריון מספק לאיחוד משפחות. בפנייה הובהר כי מדיניותם של המשיבים על פיה בקשות לאיחוד משפחות זוכות לאישורם רק במקרים חריגים חוטאת לחובת המפקד הצבאי כלפי האוכלוסייה המוגנת ופוגעת בזכויות התושבים המוגנים לכבוד ולחיי משפחה.

העתק מכתבו של המוקד להגנת הפרט מיום 26.7.2018 מצורף ומסומן ע/7.

15. ביום 13.8.2018 התקבלה תשובתו של קצין פניות הציבור אצל מתאם פעולות הממשלה בשטחים, סרן עוזאל ניסים, בה נכתב כך:

בהתאם להסכם הביניים, הועבר עוד בשנות ה-90 ניהול מרשם האוכלוסין הפלסטיני לידי הרשות הפלסטינית, כאשר בידי הצד הישראלי מוחזק העתק של המרשם בלבד.

בקשות לרישום תושב חדש בקובץ מרשם האוכלוסין של הרשות הפלסטינית ניתן להגיש באמצעות המשרד לעניינים אזרחיים ברשות הפלסטינית בלבד, אשר הינה סוברנית להחליט, על פי שיקול דעתה הבלעדי, האם להעבירה לאישור הצד הישראלי, אם לאו.

יודגש, כי נכון למועד כתיבת שורות אלה, טרם התקבלה אצלנו בקשה בעניינו של מרשד, מטעם הרשות הפלסטינית.

אם וכאשר תתקבל בקשה כאמור מטעם הרשות הפלסטינית, היא תבחן בהתאם למדיניות ולנהלים. יצוין עם זאת, כי בהתאם למדיניות הנוהגת כיום, אשר נגזרת מן המצב המדיני-ביטחוני, בקשות מסוג זה מאושרות ע"י הצד הישראלי במקרים חריגים, בהתקיים נסיבות הומניטאריות מיוחדות בלבד.

העתק תשובתו של קצין פניות הציבור אצל מתאם פעולות הממשלה בשטחים מצורף ומסומן ע/8.

16. ביום 15.10.2018 השיב המוקד להגנת הפרט כי הטענה שטרם התקבלה בקשה בעניינם של העותרים אינה נכונה, וכי הבקשה הוגשה במשרדי הוועדה האזרחית של הרשות הפלסטינית ביום 3.1.2008 וניתן לה המספר W/61348, והיא הועברה לצד הישראלי בשנת 2014. בפנייה הובהר כי ההתמהמהות הממושכת של המשיבים בהסדרת מעמדה של העותרת מעצימה את הפגיעה בזכויות היסוד של העותרים.

העתק פנייתו של המוקד להגנת הפרט לקצין פניות הציבור אצל מתאם פעולות הממשלה בשטחים מיום 15.10.2018 מצורף ומסומן ע/9.

17. ביום 17.10.2018 התקבל מכתבו של קצין פניות הציבור אצל מתאם פעולות הממשלה בשטחים, החוזר על האמור במכתבו הקודם.

העתק מכתבו של קצין פניות הציבור מיום 17.10.2018 מצורף ומסומן ע/10.

18. כאמור, בקשת העותרים לאיחוד משפחות הועברה על ידי הרשות הפלסטינית לצד הישראלי. הרשות הפלסטינית קיבלה את הבקשה לידיה, נתנה לה מספר, העבירה את הבקשה לצד הישראלי, תיעדה את מועד ההעברה של הבקשה לצד הישראלי ותיעדה את שלב הטיפול בבקשה.

19. לעומת זאת, על פי מכתב שהתקבל מקצין פניות הציבור אצל מתאם פעולות הממשלה בשטחים ביום 12.6.2018 במענה לבקשת מידע שהגיש המוקד להגנת הפרט, התיעוד של המשיבים בעניין בקשות לאיחוד משפחות המועברות לידיהם לקוי ביותר.

20. כך, למשל, צוין במענה לבקשת המידע כי אין למשיבים כל מידע בעניין הבקשות שהוגשו במסגרת בג"ץ דויקאת, זאת על אף שהמשיבים הגישו הודעות בעניין במסגרת אותו ההליך ועל פיהן עד ליום 2.10.2008 התקבלו בצד הישראלי **קרוב ל-32,000** בקשות ומתוכן אושרו למעלה מ-23,000 בקשות.

21. כן צוין במענה לבקשת המידע כי אין למשיבים נתונים כלשהם אודות בקשות שהועברו אליהם בין השנים 2010-2013, כי ידוע להם על 18 בקשות בלבד שהועברו אליהם בין השנים 2014-2017 וכי לא מן הנמנע שבקשות נוספות הועברו אליהם ולא אותרו על ידיהם. המוקד להגנת הפרט לבדו מטפל כעת בבקשות לאיחוד משפחות שהועברו למשיבים ולא נענו בהיקף דומה לסך כל הבקשות הידועות למשיבים מאז שנת 2008, כך שהאפשרות שהמשיבים אינם מודעים לבקשות שהועברו לידיהם בהחלט מסתברת.

העתק בקשת המידע שהגיש המוקד להגנת הפרט בעניין איחוד משפחות בשטחים מצורף ומסומן ע/11;

העתק התשובה מיום 12.6.2018 לבקשת המידע של המוקד להגנת הפרט מצורף ומסומן ע/12;

העתק הודעת המשיבים מיום 2.10.2008, שהוגשה במסגרת בג"ץ דויקאת, מצורף ומסומן ע/13.

22. אם כן, ככל הנראה, המשיבים אינם מחזיקים במידע מסודר ומהימן לגבי הבקשות שהועברו לידיהם, ולכן טענתם שבקשת העותרים לא הועברה לידיהם אינה מבוססת ואינה משכנעת. העותרים מסרו פרטים ספציפיים לגבי בקשתם וגיבו את טענותיהם במסמכים, והנטל להפרכת טענתם הוא על המשיבים. כפי שיפורט להלן, המשיבים ממילא אחראים לבקשות שהוגשו לפי נהליהם, משלב ההגשה ועד להחלטה, וטענותיהם בעניין הוראות הסכם הביניים אינן נכונות.

23. באשר למדיניות עליה מצהירים המשיבים - מדיניות גורפת של סירוב לבקשות לאיחוד משפחות בשטחים, שגובשה על בסיס שילוב של שיקוליה המדיניים של המשיבה 1 ושל שיקולים ביטחוניים כללים - מהפסיקה עולה בבירור כי מדיניות כזו אינה חוקית, כפי שיפורט בהמשך.

פניות המוקד להגנת הפרט לגורמי המשיבים בעניין מדיניות הסירוב שלהם לבקשות לאיחוד משפחות

בשטחים

24. ביום 16.5.2018 פנה המוקד להגנת הפרט למשיב 2 ולגורמים נוספים אצל המשיבה 1 בדרישה שתונהג בדחיפות מדיניות לפיה קשר זוגי מהווה קריטריון מספק לאיחוד משפחות בשטחים ולרישום בן הזוג הזר במרשם האוכלוסין הפלסטיני; שיטופלו באופן מיידי הבקשות לאיחוד משפחות שהועברו לצד הישראלי על ידי הרשות הפלסטינית; ושיתקבלו ויטופלו בקשות חדשות לאיחוד משפחות. בפנייה הובהר כי

מדיניות ההימנעות של המשיבים מלבחון ולאשר בקשות לאיחוד משפחות היא מדיניות גורפת ופסולה, הפוגעת שלא כדין בזכות לחיי משפחה ומנוגדת לעקרון טובת הילד, ואין מאחוריה כל הצדקה ביטחונית.

העתק פנייתו של המוקד להגנת הפרט למשיב 2 מיום 16.5.2018 מצורף ומסומן ע/14.

25. ביום 8.7.2018 התקבל במוקד להגנת הפרט מכתב התשובה של עוזרו של מתאם פעולות הממשלה בשטחים, רס"ן אדם אבידן, ובו הטענות הבאות:

א. הסכם הביניים קובע כי יש להגיש בקשות לאיחוד משפחות לאישורם של המשיבים באמצעות הרשות הפלסטינית. הרשות הפלסטינית היא בת דברו של המבקש בעניין העברת הבקשות למשיבים, ולא המשיבים. המכתב מפנה בעניין זה לבג"ץ 4297/04 יאסין נ' המנהל האזרחי באזור יהודה ושומרון (פורסם בנבו, 20.9.2004).

ב. המשיבים רשאים לקבל החלטות בבקשות לאיחוד משפחות על בסיס שיקולים מדיניים, ביטחוניים ואחרים.

ג. בעבר המשיבים הנהיגו מדיניות של צמצום ניכר במספר הבקשות לאיחוד משפחות שנענות על ידיהם. מדיניות זו נבחנה בבג"ץ 13/86 שאהין נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון (פורסם בנבו, 11.1.1987, להלן: עניין שאהין) ולא נפסלה.

העתק מכתבו של עוזרו של מתאם פעולות הממשלה בשטחים מיום 8.7.2018 מצורף ומסומן ע/15.

26. כפי שיובהר בהמשך, שתי הטענות הראשונות אינן נכונות, והטענה השלישית אינה עדכנית.

הטיעון המשפטי

27. להלן יטענו העותרים כי סירובם של המשיבים לטפל בבקשות לאיחוד משפחות ולתת להן את אישורם המוקדם, למעט במקרים נדירים המעלים נסיבות הומניטאריות חריגות, מנוגד לדין הבינלאומי ולחקיקה הפנימית הצבאית שחלה בשטחים הכבושים, ופוגע שלא כדין בזכויות התושבים המוגנים, ובכלל זה, העותרים, לחיי משפחה ובטובת הילדים שלהם.

הזכות לחיי משפחה

28. המשפט הבינלאומי מקנה חשיבות רבה למשפחה, ומטיל על המדינות חובה להגן עליה. כך למשל, בסעיף 16(3) להכרזה האוניברסאלית בדבר זכויות האדם, שנתקבלה בעצרת האו"ם ביום 10.12.1948, נקבע כך:

The family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State.

29. בסעיף 23(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, כ"א 1040, שישראל צד לה ושאותה אישררה ביום 3.1.1992, נקבע כך:

המשפחה היא היחידה הקיבוצית הטבעית והיסודית של החברה, והיא זכאית להגנה מטעם החברה והמדינה.

30. בסעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, כ"א 1037, שישראל צד לה ואשר אושררה על ידה ביום 3.10.1991, נקבע כך:

יש להעניק הגנה וסיוע רחבים ככל האפשר למשפחה, שהיא יחידת היסוד הטבעית של החברה, במיוחד לשם כינונה, וכן כל זמן שהיא נושאת באחריות לטיפול בילדים תלויים וחינוכם...

31. גם הפסיקה הישראלית מכירה בערך של חיי משפחה תקינים כערך מרכזי ויסודי הראוי להגנת החברה:

שמירה על שלמות המשפחה מהווה חלק מתקנת הציבור בישראל. התא המשפחתי הינו 'התא הראשוני'... של החברה האנושית (השופט חשין בע"א 238/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל); הוא 'מוסד המוכר על ידי החברה כאחד היסודות שבחיי החברה' (הנשיא אולשן בע"א 337/62 ריזנפלד נ' יעקובסון). שמירתו של מוסד המשפחה הינו חלק מתקנת הציבור בישראל (כב' השופט בדימוס ברק בבג"ץ 693/91 אפרת נ' הממונה על מרשם האוכלוסין במשרד הפנים, פ"ד מז(1) 783, 749, וראו גם בע"א 238/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח(4) 35; בבג"ץ 488/77 פלוני נ' היועמ"ש לממשלה, פ"ד לב(3) 421, 434; ע"א 451/88 פלוני נ' מ"י, פ"ד מ"ט(1) 330, 337; דנ"א 2401/95 נחמני נ' נחמני, פ"ד נ(4) 661, 683; בבג"ץ 979/99 פבאלואיה קרלו נ' שר הפנים, תקדין עליון (3) 108).

32. בבג"ץ 2355/98 סטמקה נ' שר הפנים, סעיף 73 (פורסם בנבו, 4.5.1999), שדן בזכות לאיחוד משפחות בתוך שטח ישראל, נקבע כך:

מדינת ישראל מכירה בזכותו של האזרח לבור לו בן-זוג כרצונו ולהקים עמו משפחה בישראל. ישראל מחויבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בין-לאומיות (ראו: סעיף 10 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966, וסעיף 1.23 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966); והגם שאמנות אלו אינן מחייבות מדיניות זו-או-אחרת בנושא של איחוד משפחות, הכירה ישראל – הכירה ומכירה היא – בחובתה לספק הגנה לתא המשפחתי גם על דרך מתן היתרים לאיחוד משפחות. כך סיפחה עצמה ישראל לנאורות שבמדינות, אותן מדינות המכירות – בכפוף לסייגים של ביטחון המדינה, שלום הציבור ורווחת-הציבור – בזכותם של בני משפחה לחיות בצוותא-חדא בטרטוריה שיבחרו בה.

והדברים הם קל וחומר כאשר המשפחה אינה מבקשת להתגורר בישראל אלא בשטח שתחת כיבוש הצבאי, כפי שיובהר בהמשך.

33. בבג"ץ 7052/03 עדאלה נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 14.5.2006) הוכרה הזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית המעוגנת בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. המשיבים, ובפרט המשיב 2 כשלוחה של מדינת ישראל, חייבים להגן על זכות זו של התושבים המוגנים ולכבדה.

34. הסירוב של המשיבים להסדיר את המעמד של בני זוג של תושבי השטחים פוגע במשפחות רבות, וביניהן משפחת העותרים, ומעמיד את שלמותן בסכנה, ועל כן הוא מנוגד לאמנות הבינלאומיות המחייבות את המשיבה 1 ולעקרונות יסוד בדין הישראלי.

עיקרון טובת הילד

35. האמנה בדבר זכויות הילד קובעת שורה של הוראות המחייבות הגנה על התא המשפחתי של הילד. כך נאמר במבוא לאמנה:

[המדינות החברות באמנה זו] משוכנעות כי המשפחה, כקבוצת יסוד לחברה וכסביבה טבעית להתפתחותם ורווחתם של כל בניה, ובפרט הילדים, מן ההכרח כי יובטחו לה הבטחה וסיוע, ככל הנדרש, באופן שתוכל לשאת במלוא אחריותה בתוך הקהילה... הילד לשם פיתוח אישיותו המלא וההרמוני, מן הראוי כי יגדל בסביבה משפחתית באווירה של אושר, הבנה ואהבה.

36. סעיף 3(1) לאמנה קובע כך:

בכל הפעולות הנוגעות לילדים, בין אם ננקטות בידי מוסדות רווחה סוציאלית
ציבוריים או פרטיים ובין בידי בתי משפט, רשויות מינהל או גופים תחקיטיים,
תהא טובת הילד שיקול ראשון במעלה...

37. הוראות האמנה בדבר זכויות הילד זוכות להכרה הולכת וגוברת כמקור משלים לזכויות הילד וכמדריך
לפרשנות "טובת הילד" כשיקול-על במשפט הישראלי. לעניין זה ראו ע"א 3077/90 פלונית ואח' נ' פלוני,
פ"ד מט(2) 578, 593 (כב' השופט חשין); ע"א 2266/93 פלוני, קטין ואח' נ' פלוני, פ"ד מט(1) 221, בעמ'
232-233, 249, 251-252 (כב' הנשיא דאז שמגר); דנ"א 7015/94 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית, פ"ד
נ(1) 48, 66 (כב' השופט דורנר); בג"ץ 5227/97 דוד נ' בית הדין הרבני העליון (תק-על 98(3) 443) בסעיף
10 לפסק דינו של כבוד השופט חשין.

38. מדיניות על פיה בקשות לאיחוד משפחות אינן מאושרות אלא במקרים נדירים ובהתקיים נסיבות
הומניטאריות חריגות אינה עולה בקנה אחד עם עקרון טובת הילד. טובתם של ילדים, ככלל, היא לגדול
לצד הוריהם, ללא חשש מגירוש ההורה שלהם למדינה אחרת. אי הסדרת המעמד של ההורים כתושבי
קבע יוצרת חוסר יציבות ומונעת מההורים לתכנן את עתידם, והדבר משפיע לרעה על חיי הילדים. כך גם
בעניינם של העותרים.

חובות המשיבים כלפי התושבים המוגנים

39. עניינה של העתירה בפעולות של המשיבים בתוך השטח הכבוש. התחומים שבהם מוסמכים המשיבים
לפעול בשטח הכבוש הם ההגנה על האינטרס הביטחוני הלגיטימי של הממשל המחזיק בשטח, וההגנה על
הזכויות והצרכים של תושבי השטח הכבוש:

ישראל מחזיקה בשטחי האזור בתפיסה לוחמתית... על התפיסה הלוחמתית באזור
חלות הנורמות העיקריות של המשפט הבינלאומי המנהגי המעוגנות באמנת האג
בדבר דיניה ומנהגיה של המלחמה ביבשה משנת 1907 [25], ואילו העקרונות
ההומניטריים של אמנת ג'נבה בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה, 1949 (להלן –
אמנת ג'נבה) מוחלים על-ידי המדינה ועל-ידי מפקד האזור הלכה למעשה (פרשת
אסכאן [1], שם, בעמ' 793-794). **אמנת האג מסמיכה את מפקד האזור לפעול בשני
תחומים מרכזיים: האחד – הבטחת האינטרס הביטחוני הלגיטימי של הממשל
המחזיק בשטח, והשני – הבטחת צרכיה וזכויותיה של האוכלוסייה המקומית
בשטח הנתון לתפיסה הלוחמתית.** הצורך האחד הוא צבאי. הצורך האחר הוא
צורך אזרחי-הומניטרי. הראשון מתמקד בדאגה לביטחון הכוח הצבאי וכן לסדר,
לביטחון ולשמירה על שלטון החוק באזור; השני – נוגע לאחריות לקיום שלומם
ורוחתם של התושבים. **בדאגה לרווחה כאמור מוטל על מפקד האזור לא רק
לשמור על הסדר ועל הביטחון של התושבים אלא גם להגן על זכויותיהם, ובייחוד
על זכויות האדם החוקתיות הנתונות להם...** בהגנה על הזכויות החוקתיות של
תושבי האזור חלים על המפקד הצבאי גם עקרונות המשפט הציבורי הישראלי,
ובהם עקרונות היסוד בדבר זכויות האדם (בג"ץ 7862/04 אבו דאהר נ' מפקד
כוחות צה"ל ביהודה ושומרון, פ"ד נט (5) 368, 376-375 (2005) כל ההדגשות
בעתירה הוספו, ת.מ.).

40. השליטה הצבאית של המשיבים באזור הגדה המערבית היא ארוכת טווח ומתקיימת מזה למעלה
מחמישים שנה, ועוד היד נטויה. בנסיבות אלו, הממשל הצבאי חייב לא רק להבטיח את הסדר והחיים
הציבוריים שהתקיימו בגדה המערבית ערב כיבושה, אלא גם לדאוג לצמיחה ולהתפתחות של האוכלוסייה
המוגנת:

בקביעת היקף סמכויותיו של הממשל הצבאי על-פי הנוסחה בדבר "הסדר והחיים
הציבוריים" מן הראוי להתחשב בהבחנה בין ממשל צבאי קצר מועד לבין ממשל
צבאי ארוך מועד... הבחנה זו בין ממשל צבאי קצר מועד לבין ממשל צבאי ארוך
מועד היא בעלת השפעה ניכרת על התוכן שיש ליתן להבטחת "הסדר והחיים
הציבוריים"... בתפיסה צבאית ארוכת מועד צורכי האוכלוסייה המקומית מקבלים
יתר תוקף... **חייה של אוכלוסייה, כחיינו של יחיד, אינם שוקטים על השמרים אלא**

זכות האדם למשפחה היא מיסודות הקיום האנושי; מימושה הוא תנאי למיצוי החיים וטעם החיים; היא תנאי להגשמה העצמית של האדם, וליכולתו לקשור את חייו עם בן זוגו וילדיו בשותפות גורל אמיתית. היא משקפת את תמצית הווייתו של האדם, ואת התגלמות מאוויי חייו. הזכות למשפחה ניצבת במידרג עליון של זכויות האדם. גריעה מזכות זו תתכן רק מקום שכנגדה ניצב ערך נוגד בעל עוצמה וחשיבות מיוחדים. במתח הקיים בין ערך ביטחון החיים לבין זכויות אדם אחרות, ובכללן הזכות למשפחה, גובר שיקול הביטחון רק מקום שישנה **הסתברות קרובה לוודאות**, כי אם לא יינקטו אמצעים מתאימים הכרוכים בגריעה מזכות אדם, **כי אז עלול שלום הציבור להיפגע באופן ממשי**.

נטל השכנוע בדבר קיום הסתברות לסיכון ביטחוני במידה המצדיקה גריעה מזכות אדם מוטל על שכם המדינה... **על המדינה לשכנע כי ההסתברות לסכנה לשלום הציבור ניצבת ברמה גבוהה המגיעה, למצער, כדי הסתברות קרובה לוודאות, וכי ההגנה מפניה אינה אפשרית בלא פגיעה בזכות אדם**.

פעולת האיזון החוקתי נעשית תחילה במישור העקרוני, ולאחריו היא מחייבת בחינה פרטנית-אינדיבידואלית בכל מקרה ומקרה. **פגיעה גורפת של הרשות בפרטים המבקשים לממש את זכויות היסוד הנתונות להם, בלא עריכת איזון חוקתי אינדיבידואלי, הנשען על נתונים פרטניים המיוחדים למקרה, סותרת עקרונות חוקתיים**, המחייבים איזון עקרוני ופרטני כאחד. בפגיעה גורפת כאמור יש משום טשטוש החובה המוטלת על הרשות המינהלית לתת משקל יחסי לכל הנתונים הרלבנטיים להחלטה המינהלית, ולהגיע להכרעה המתבססת על שיווי משקל ראוי ביניהם. היא עלולה לייחס לאינטרס אחד משקל מכריע בלא הצדקה, תוך קיפוח בלתי-מידתי של זכות אדם מרכזית בחשיבותה. היא עלולה להביא לפגיעה קשה בערכי החיים והתרבות, ולפגוע בעקרונות המשטר הדמוקרטי, המושתת על הגנה על זכויות אדם (בג"ץ 7444/03 **דקה נ' שר הפנים**, סעיפים 18-15 (פורסם בנבו, 22.2.2010) להלן: **עניין דקה**).

48. בענייננו, המשיבים מודים שהם החליטו באופן גורף שלא לאשר בקשות לאיחוד משפחות, למעט במקרים חריגים ונדירים, כלומר, **הם אינם נדרשים לנתונים פרטניים כלשהם** כדי לא לאשר בקשה (המשיבים אינם טוענים למדיניות של דחיית בקשות, אלא למדיניות של אי אישור בקשות, מה שעולה בקנה אחד עם טענת העותרים כי הבקשות זנחות ואינן נענות). בנוסף, כיוון שמדובר במדיניות "מדינית-ביטחונית" כללית, ספק רב מאוד אם החלטה שלא לאשר בקשה מסוימת מתבססת על נתונים המקימים הסתברות קרובה לוודאות לסיכון העולה מהמבקש הפרטני. אם כן, מדיניותם של המשיבים בעניין איחוד משפחות בשטחים סוטה באופן דרמטי מהסטנדרטים שנקבעו על ידי בית המשפט בעניין דקה.

49. מעבר לכך, בעניין דקה דובר באיחוד משפחות בתוך שטח ישראל, מכוח חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003. כידוע, חוק זה פוגע בזכות לחיי משפחה בצורה חריגה וקיצונית, ונקבע כי תכליתה של פגיעה זו היא מניעת פיגועי טרור בתוך שטח ישראל. לעומת זאת, בענייננו אין מדובר בהחלטה של מדינת ישראל על שהייה של זרים בתחומה, אלא בהחלטה של מדינת ישראל על שהייה של בני זוג של תושבים המוגנים בשטח הנתון לשליטתה הצבאית. מכאן נובע, ראשית, שהמדינה חייבת להקפיד עוד יותר שלא לפגוע בזכות התושבים לחיי משפחה, ושנית, שהרציונאל הביטחוני שאליו התייחס בית המשפט בעניין דקה כלל אינו מתקיים בענייננו.

50. אין כל ספק, אם כן, שמדיניות המיושמת על ידי המדינה הכובשת, והפוגעת בזכותם של התושבים המוגנים לחיי משפחה בארצם, באופן גורף וללא בחינה פרטנית, היא פסולה ואינה יכולה לעמוד.

הסכם הביניים הישראלי-פלסטיני

51. אחד מהביטויים של הזכות לאיחוד משפחות בשטחים, הנגזרת מהזכות לחיי משפחה, מצוי בהסכם הביניים הישראלי-פלסטיני:

בכדי לשקף את רוח תהליך השלום, הצד הפלסטיני רשאי, באישורה המוקדם של ישראל, להעניק תושבות קבע בגדה המערבית וברצועת עזה ל:

א. משקיעים לצורך עידוד השקעות;

ב. בני זוג וילדים של תושבים פלסטינים; וכן

ג. אנשים אחרים, מטעמים הומניטריים במטרה לקדם ולשפר איחוד משפחות (סעיף 28(11) לנספח III: פרוטוקול בנושא עניינים אזרחיים).

52. מדברים אלו עולה כי אין צורך בנסיבות הומניטאריות כלשהן כדי שיינתן אישורה המוקדם של ישראל לבקשה לאיחוד משפחות המוגשת עבור בן זוג או ילד של תושב השטחים. **יש צורך בנסיבות הומניטאריות רק כאשר אין מדובר בבן זוג או בילד אלא באנשים אחרים.**

53. לצורך יישום הסכם הביניים, המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית פרסם את המנשר בדבר יישום הסכם הביניים (יהודה והשומרון) (מס' 7), תשנ"ו-1995 (להלן: **המנשר**). בכך נקלט הסכם הביניים בדין הפנימי הצבאי החל בשטחים הכבושים (בג"ץ 1661/05 **המועצה האזורית חוף עזה נ' כנסת ישראל**, סעיף 10 פורסם בנבו, 9.6.2005).

54. בסעיף 5 למנשר קבע המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית כך:

העברת הכוחות ותחומי האחריות בהתאם לנספח III להסכם הביניים כוללת את העברת כל הזכויות, החובות וההתחייבויות הנוגעות אליהם, ויחולו בענין זה הוראות הסכם הביניים.

55. אם כן, לא יכול להיות ספק לגבי תחולתו של הסכם הביניים ולגבי מחויבות המשיבים אליו. המשיבים אינם יכולים לקבוע מדיניות הסותרת את הסכם הביניים ואת הוראות המנשר ומרוקנת אותם מתוכן, כמו המדיניות עליה הם הצהירו, לפיה הם נותנים את אישורם המוקדם לבקשות לאיחוד משפחות רק במקרים נדירים ובהתקיים נסיבות הומניטאריות חריגות. כאמור, מדיניות שאינה מאפשרת לתושבים המוגנים לקיים חיי משפחה תקינים עם בני הזוג שהם בחרו ממילא מנוגדת לדין הבינלאומי.

מענה לטענות המשיבים בעניין מדיניותם הכללית

56. כאמור, במכתבם מיום 8.7.2018 המשיבים טענו את הטענות הבאות:

א. הסכם הביניים קובע כי יש להגיש בקשות לאיחוד משפחות לאישורם של המשיבים באמצעות הרשות הפלסטינית. על פי בג"ץ 4297/04 **יאסין נ' המנהל האזרחי באזור יהודה ושומרון** (פורסם בנבו, 20.9.2004), הרשות הפלסטינית היא בת דברו של המבקש בעניין העברת הבקשות למשיבים, ולא המשיבים.

ב. המשיבים רשאים לקבל החלטות בבקשות לאיחוד משפחות על בסיס שיקולים מדיניים, ביטחוניים ואחרים.

ג. בעבר המשיבים הנהיגו מדיניות של צמצום ניכר במספר הבקשות לאיחוד משפחות שנענות על ידיהם. מדיניות זו נבחנה בעניין שאהין ולא נפסלה.

הטענה בעניין אחריותם של המשיבים לפי הסכם הביניים

57. במכתבם של המשיבים נכתב כך:

סעיף 28(11) לנספח האזרחי, מסדיר את האופן בו יוכלו זרים המבקשים לקבל מעמד באזור לעשות זאת, ובתוך כך הוסדר האופן בו יוכלו בני זוג של תושבים פלסטינים לבקש כי יינתן להם מעמד באזור... בהתאם לכך, הרשות הפלסטינית היא המוסמכת להעביר את הבקשות למתן מעמד באזור מכוח איחוד משפחות

לאישור מוקדם של הצד הישראלי, והרשות הפלסטינית אף אמורה לקבוע אלו בקשות יועברו לאישור הצד הישראלי, ואלו בקשות תידחנה על הסף.

מכאן עולה, כי **בשלב הראשון** לשם קבלת מעמד באזור מכוח איחוד משפחות, נדרש מבקש המעמד לפנות לרשות הפלסטינית בבקשה לקבלת מעמד כאמור. לעניין זה, **הרשות הפלסטינית היא בת דברו והיא בלבד**.

בשלב שני, ובהתאם להוראות הסכם הביניים, יכולה להיעשות פנייה מטעם הרשות הפלסטינית לצד הישראלי, לשם קבלת אישורו למתן המעמד, והכול, במקרים בהם הרשות הפלסטינית מצאה לנכון לעשות כן (ההדגשות במקור).

58. אולם, כאמור, סעיף 28(11) לנספח III: פרוטוקול בנושא עניינים אזרחיים בהסכם הביניים קובע כך:

בכדי לשקף את רוח תהליך השלום, **הצד הפלסטיני רשאי, באישורה המוקדם של ישראל**, להעניק תושבות קבע בגדה המערבית וברצועת עזה ל:

א. משקיעים לצורך עידוד השקעות;

ב. בני זוג וילדים של תושבים פלסטינים; וכן

ג. אנשים אחרים, מטעמים הומניטריים במטרה לקדם ולשפר איחוד משפחות.

59. אם כן, הסעיף אינו קובע דבר לגבי אופן המסירה של הבקשות לידי ישראל, ואין בו זכר למבנה הדו-שלבי המפורט במכתבם של המשיבים. ההליך המתואר במכתבם של המשיבים מוזכר בהסכם הביניים ביחס לבקשות מסוג אחר – בקשות לאשרות ביקור:

אנשים ממדינות אשר אין להן יחסים דיפלומטיים עם ישראל המבקרים ברצועת עזה ובגדה המערבית יידרשו להצטייד באשרת ביקור מיוחדת שתונפק על ידי הצד הפלסטיני ותאושר על ידי ישראל. **בקשות לאשרות הללו תוגשנה על ידי כל קרוב משפחה או מכר של המבקר שהינו תושב, באמצעות הצד הפלסטיני, או על ידי הצד הפלסטיני עצמו**. כל הכותרת והערכים ברשיון ביקור זה יהיו באנגלית (שם, בסעיף 13א).

60. המשיבים הם שהעתיקו את ההליך שנקבע להגשת בקשות לאשרות ביקור לתחום של איחוד משפחות, וזאת באמצעות הנוהל שהם גיבשו, "נוהל טיפול בבקשות זרים לאיחוד משפחות ברש"פ".

61. נקבע אמנם במספר פסקי דין כי יש להפנות טענות על אי העברת בקשות לרשות הפלסטינית, ולא למדינת ישראל, אך הדבר אינו נובע מהסכם הביניים, אלא מהנוהל של המשיבים. הסכם הביניים אינו מונע מהמשיבים לקבל בקשות לאיחוד משפחות באופנים אחרים, ואינו פוטר את המשיבים מאחריות כלפי מי שהגיש בקשה לאיחוד משפחות באופן שנקבע על ידי המשיבים בנוהל שלהם, כמו העותרים.

62. יצוין כי פסק הדין בבג"ץ 4297/04 **יאסין נ' המנהל האזרחי באזור יהודה ושומרון** (פורסם בנבו, 20.9.2004), עליו סומכים המשיבים את טענותיהם בעניין הסכם הביניים, עוסק בבקשות לרישיונות ביקור, ולא בבקשות לאיחוד משפחות.

הטענה בעניין השיקולים שהמשיבים רשאים לשקול

63. במכתבם של המשיבים נטען כי "לצד הישראלי סמכות ושיקול דעת, בהתאם לשיקולים מדיניים, ביטחוניים ואחרים, האם לאשר את הבקשה או לסרבה". טענה זו אינה נכונה. כמפורט לעיל, לצד הישראלי אין סמכות לקבל החלטות על בסיס שיקולים מדיניים או "אחרים", אלא רק על בסיס שיקולים של הגנה על הזכויות והאינטרסים של התושבים המוגנים, ושל הבטחת האינטרס הביטחוני הגליטימי של הממשל המחזיק בשטח.

ההפניה לבג"ץ שאהין

64. המשיבים מפנים לבג"ץ שאהין, בו נמנע בית המשפט מלהתערב במדיניות המשיבים, על פיה בקשות לאיחוד משפחות יאושרו רק במקרים חריגים, אך גם הבהיר כי קביעתו מתבססת על ההנחה שכל בקשה נבחנת לגופה.

65. אולם, בג"ץ שאהין ניתן בראשית שנת 1987 – לפני למעלה משלושים שנה, לפני חקיקת חוקי היסוד, לפני שנקבע בפסיקה הישראלית כי הזכות לחיי משפחה היא זכות יסוד (בג"ץ 7052/03 **עדאלה המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 14.5.2006)), ולפני שהסכם הביניים נחתם ועוגן בחקיקה הפנימית הצבאית החלה בשטחים הכבושים. כיום המצב המשפטי הוא שונה לחלוטין.

66. לדוגמא, בבג"ץ דויקאת, בדיון ביום 24.9.2007, בית המשפט מתח ביקורת על מדיניות המשיבים שבמסגרתה לא התקבלו בקשות לאיחוד משפחות, ובהחלטה מאותו היום המשיבים נדרשו להגיש הודעה משלימה בעניין "אפשרות שינוי המדיניות ביחס לקיום מגע עם הרשויות הפלסטיניות בנושאי מרשם האוכלוסין, ובענייני המדיניות של חזרה לטיפול בבקשות למתן תושבות קבע או היתרי שהייה על בסיס **נישואין בין בני זוג**", כלומר, לא רק במקרים חריגים וללא צורך בקיום נסיבות הומניטאריות נוספות. בדיון ביום 5.10.2008 כבוד השופטת פרוקציה שאלה "מדוע נקודת המוצא היא מכסות ולא זכות עתידית שצריך לממש אותה... כאשר יש מניעות ביטחוניות?".

67. העתירה בעניין דויקאת נמחקה בגלל שהמשיבים הסכימו לקבל לידיהם עשרות אלפי בקשות, ורבות מהן אושרו, וביניהן בקשותיהם של העותרים, ובית המשפט לא ראה מקום לדון בעניין העקרוני ללא מקרה פרטני מתאים. כמו בעניינינו, גם בעניין דויקאת המשיבים טענו שהרשות הפלסטינית לא העבירה להם את בקשת העותרים לאיחוד משפחות, ובכל זאת הסעד הפרטני המבוקש ניתן במסגרת העתירה. המשיבים חייבים לדאוג לכך שהנהלים שלהם ואופן היישום שלהם לא ימנעו מהתושבים המוגנים שתחת שליטתם לחיות את חייהם כאוות נפשם ובתנאים ראויים. בעניינינו, הם חייבים לקבל לידיהם בקשות לאיחוד משפחות, לתעד אותן ולתת להן את אישורם המוקדם בתוך זמן סביר, בהיעדר מניעה לכך.

סיכום

68. המשיבים מנהיגים מדיניות גורפת של סירוב לבקשות לאיחוד משפחות, למעט במקרים נדירים שבהן מתקיימות נסיבות הומניטאריות חריגות. המשיבים אף אינם מקיימים תיעוד ראוי של הבקשות לאיחוד משפחות המועברות להם, הם מכחישים את עצם ההעברה של הבקשות, ומתנערים מחובתם לדאוג לכך שהבקשות המוגשות בהתאם לנהליהם יטופלו. כך באופן כללי וכך בעניינם של העותרים.

69. התנהלות זו עומדת בניגוד לחובת המשיבים לדאוג לרווחתם של התושבים המוגנים ולאפשר להם לחיות את חייהם כרצונם ובתנאים ראויים, וזאת בפרט בהינתן משכו הארוך של הכיבוש. התנהלות זו פוגעת שלא כדין בזכותם של התושבים המוגנים, וביניהם העותרים, לחיי משפחה, ובטובת הילדים הנתונים לשליטתם, והיא מנוגדת להסכם הביניים הישראלי-פלסטיני, שמעמדו כמעמדה של החקיקה הצבאית הפנימית החלה בשטחים.

70. נוכח כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי, כמבוקש בראש העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיבים, להפוך אותו למוחלט ולחייב את המשיבים בהוצאות העותרים ושכר טרחת עורך דין.

71. עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח למוקד להגנת הפרט בפקס, לאחר תיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפויי הכוח שאף הם ניתנו בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים במפגש בין העותרים לבין באי כוחם.

1 נובמבר 2018

[ת.ש. 103803]

תהילה מאיר, עו"ד
ב"כ העותרים